

[Annelise Gottfredsen]

»Har gældende regler været overholdt ved bevilling af ledsaget udgangstur til den afsoner, som flygtede fra en fængselsfunktionær på Københavns hovedbanegård søndag den 12. december?«

Besvarelse (21/12 82):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det nævnte tilfælde drejer sig om en indsat, der er idømt 8 års fængsel for sædelighedsforbrydelser mod børn samt overfald af særlig farlig karakter og forsøg på manddrab.

Den pågældende indsatte hører til gruppen af langtidsdømte, dvs. indsatte, der afsoner straffe på 5 år og derover. For disse indsatte gælder de almindelige regler om udgang m.v. ikke. Kompetencen til at give udgang ligger ikke hos anstaltsledelsen, men i direktoratet for kriminalforsorgen, der på halvårige fællesmøder på anstalterne drøfter de enkelte langtidsdømtes forhold med en bred kreds af anstaltens personale.

Tilladelse til udgang gives normalt ikke, før den pågældende har afsonet mindst ¼ af straffen. Udgang gives efter en meget konkret vurdering, hvori indgår såvel hensynet til borgernes retssikkerhed og retshåndhævelsessynspunkter som hensynet til mulighederne for at få de indsatte igennem et langvarigt anstaltsophold på en sådan måde, at deres muligheder for gentilpasning til samfundet ikke ødelægges. Som udgangspunkt vil udgang til langtidsdømte indledningsvis finde sted med ledsager.

Den pågældende indsatte blev dømt i oktober 1980 og havde været varetægtsfængslet fra maj 1980. Han havde således udstået ¼ af straffen i maj 1982. På et fællesmøde i anstalten ved Herstedvester i slutningen af april 1982 fik indsatte tilladelse til tre ledsagede udgange til besøg hos moderen på vilkår, at han forinden var doseret med antabus. Disse udgange forløb uden misbrug. I oktober 1982 fik han tilladelse til en månedlig udflugt med ledsager, idet forbindelsen til moderen da var afbrudt. Det blev samtidig bestemt, at der ikke kunne blive tale om uledsaget udgang, før spørgsmålet havde været forelagt retslægerådet og anklagemyndigheden.

Den indsatte undveg fra ledsageren under et ophold på Københavns hovedbanegård

den 12. december og meldte sig selv til politiet den 14. december 1982.

Gennemførelsen af udgangen fandt sted i henhold til reglerne i justitsministeriets vejledning af 9. september 1982 om ledsaget udgang fra kriminalforsorgens anstalter m.v., som indebærer en skærpselse af de hidtil gældende retningslinier. I vejledningen er det bl.a. anført, at udgangsledsageren ikke må fravige bestemmelse om rejserute og opholdssted, ligesom udgang til områder, hvor ledsageren ikke umiddelbart kan sikre den indsatte tilstedeværelse, kun undtagelsesvis må finde sted.

Det er justitsministeriets opfattelse, at det også, når det drejer sig om langtidsdømte, kan være rimeligt og hensigtsmæssigt at tillade udflugter under ledsagelse, hvis mulighederne for gentilpasning til samfundet skal bevares.

Det er samtidig justitsministeriets opfattelse, at der i en sag som den foreliggende – som angår meget alvorlig og personfarlig kriminalitet – navnlig ved udgang på et så tidligt tidspunkt under afsoningen bør lægges stor vægt på at sikre, at den indsatte under udgangen ikke får adgang til lokaliteter, som indebærer særlige undvigelsesrisici.

Spm. nr. S 396

Til *ministeren for skatter og afgifter* (16/12 82) af:

Taanquist (S):

»Ministeren bedes redegøre for, i hvilken udstrækning det vil være muligt for et kommende privat betalingsssygehus at sikre sig offentlige tilskud i kraft af afskrivninger, fradragsberettigede forsikringer og lignende.«

Begrundelse

Det må forventes, at en stor del af finansieringen af de såkaldte private betalingsssygehuse i en vis udstrækning bliver væltet over på det offentlige i kraft af de muligheder, skattelovgivningen giver for afskrivninger, forsikringsfradrag og lignende.

Det vil derfor være af interesse at vide, hvor store sådanne tilskud kan blive under forudsætning af maksimal udnyttelse af de bestående skattelove.

Besvarelse (10/1 83):